

6. číslo - júl/august 2021

KOŠICEBAPTIST
c i r k e v n ý z b o r

JEDNOTA

ČO PRE MŇA ZNAMENÁ JEDNOTA?

F. ČURILLA

V tomto svete sa stretieme s mnohými významami slova Jednota. Jednotu poznáme vo význame Jednotného hospodárskeho trhu EU, ďalej mnohé športové kluby majú vo svojom názve slovo Jednota, dokonca aj názov ulice, na ktorej je náš zbor (Slovenskej jednoty) nás vyzýva k jednote

v rámci národa. Avšak keď chceme rozmýšľať nad jednotou vo význame, ktorý by pre nás veriacich mal byť smerodajný, nemôžeme sa na to pozeráť z takéhoto uhla pohľadu. Základom pre skutočné pochopenie významu slova Jednota musí byť Boh. Z toho dôvodu nemôžeme hovoriť o hocijakej jednote, ale o duchovnej jednote. Preto musíme prvom rade uvažovať nad tým, kto je tvorcom jednoty a od koho pochádza, pretože bez toho „nenájdeme sever“, ktorý by nám dal jasný smer

a pohľad. Základná informácia je, že Boh vo svojej trojjedinosti je pôvodcom duchovnej jednoty. Vzťah medzi Bohom Otcom, Synom a Duchom Svätým je len veľmi ťažko opísateľný, nakoľko všetky naše pojmy, predstavy a slová sú vytvorené na základe priestorovej a časovej skúsenosti a my si nedokážeme predstaviť alebo povedať nič, čo by nemalo pôvod v čase alebo priestore. Takže keď chceme opísať Boha a princíp Jeho jednoty, ktorý je mimo času a priestoru, slovami, ktoré ovplyvňujú čas a priestor, tak jednoznačne prichádzame do akejsi slepej uličky, kde pochopíme, že nie všetko sa dá.

Napriek tomu na stránkach Písma vidíme, že medzi Bohom Otcom, Synom a Duchom Svätým funguje jednota, ktorá by mala byť základom aj pre pohľad na našu jednotu. Nie je to len o našej jednote s Bohom, ale aj medzi nami, tými, ktorí Mu patríme. Preto je dôležité hovoriť, ale aj skúmať, či medzi nami jednota je a akú kvalitu táto jednota v spoločenstve má. Avšak je potrebné dať si pozor, že keď hovoríme o jednote v spoločenstve, tak sa tým nemyslí nejaká organizácia, ale ide o zjednotenie duchovného spoločenstva. Inak povedané - ja vnímam a viem, že ten istý duch, ktorý je vo mne, je aj v mojich bratoch a sestrách a že náš večný cieľ je rovnaký.

Môžu byť medzi nami rozdiely? Samozrejme! Nieкто je starší alebo mladší, introvert alebo extrovert, môžeme mať rozdielne sociálne zázemie, ale tá duchovná jednota - a je len jedna - vychádza z podstaty trojjediného Boha. Viera v Neho musí byť naším základom v pohľade na jednotu, inak sme odsúdení na neúspech, nech by sme sa akokoľvek pekne a milo k sebe správali. List Efezanom 4:3 hovorí: „Usilujte sa zachovávať jednotu ducha vo zväzku pokoja.“ Tento text nám chce povedať, že vytváranie jednoty je jednou z najdôležitejších úloh Ducha Svätého, ale bez toho, aby sme Mu to dovolili, to nepôjde. On chce viesť, avšak my musíme byť ochotní sa podriaďiť Jeho vedeniu. To dosiahneme len tak, že svoju pozornosť upriamime na Boha, a nie na seba. Veľmi sa mi páči preklad Božieho slova Nádej pre každého, ktorý Fil 2:2 prekladá, že máme: „...zápasiť o jednotu...“ Tu máme jasný príkaz k aktívnemu vstupovaniu do procesu budovania jednoty. Nemôžeme si povedať: „Pane Bože, tak Ty sa o to postaraj

a ja počkám!“ Jednota sa nedá budovať v pasivite a so založenými rukami. Musíme si však uvedomiť, že tento zápas nie je o tom, či sa mi chce. Je to príkaz, ktorý máme plniť! Niekedy to nebude jednoduché, niekedy to bude stáť námahu a slzy, ale musíme o to bojovať. Našťastie pre nás je na našej strane Ten, ktorý nikdy neprehráva, Boh. On je našou pomocou a silou v každom boji a aj boji o duchovnú jednotu. Na základe Žalmu 133: „Aké je dobré a milé, keď sú bratia spolu... Tam udeľuje Hospodin požehnanie a život naveky“ si môžeme byť istí, že jednota nie je len nejaký vzdialený, pekne vyzerajúci a nedosiahnuteľný cieľ hraničiaci sutópiou. Jednota je možná, dosiahnuteľná a na základe poslednej vety tohto žalmu vidíme, že prináša aj ovocie a to v podobe požehnaní a večného života. Takže keď uvažujem nad duchovnou jednotou musím si uvedomiť, kto je pôvodcom jednoty, kto ju dáva, kde ju môžem nájsť a až keď Ten, kto ju dáva, bude v mojom srdci, tak ju môžem uplatňovať vo svojom živote a zápasiť o ňu. Je pravda, že diabol sa ju bude stále snažiť zničiť a rozbiť. Avšak, ten ktorý je v nás je väčší ako ten, ktorý je v tomto svete.

Myslím, že sa nemýlim, ak poviem, že čas, ktorý sme prežívali od januára (v podstate od začiatku pandémie), kedy sa brány nášho zboru pre väčšinu členov zavreli, do určitej miery obmedzil aj budovanie našej jednoty. Pre mňa je však obrovským povzbudením, že napriek tomu, že sa budova nášho zboru zavrela, tak fungovanie zboru, hoci online formou a s ním spojené aj budovanie jednoty, mohlo pokračovať ďalej. Bolo a stále je pre mňa obrovským povzbudením to, ako sme neochabovali v modlitebných zápasoch za našich bratov a sestry, ktorí to potrebovali a stále potrebujú. Nebudem spomínať všetky prípady, ale chcel by som pár vetami spomenúť ten, ktorý bol pre mňa pravdepodobne najintenzívnejší. Bolo to ešte začiatkom roka, keď mňa samého mohol Pán Boh použiť v období, keď ochoreli naši drahí Fedoriakovci. Intenzita telefonátov, záujmu, ochoty pomôcť, ale predovšetkým modlitieb o silu, zdravie a zmilovanie bola extrémna. Nebojím sa povedať, že len vďaka Božej milosti a modlitbám, ktoré nás ako spoločenstvo zjednotili, celá situácia dopadla tak, ako to môžeme vidieť a prežívať dnes. Nie je to naša zásluha, ale Božia milosť. No jednoznačne to ukazuje na to, že jednota spoločenstva je pre naše osobné fungovanie nevyhnutná. Boli to vaše modlitby, ktoré dávali silu kstarostlivosti a zdravie. Thomas Merton povedal: „Žiaden človek nie je ostrov.“ Akokoľvek by sme chceli, tak sa navzájom potrebujeme a nemôžeme žiť v absolútnej izolácii od iných. Preto si dovoľím tvrdiť, že je dôležité budovať tú správnu jednotu, na tom správnom mieste a s ľuďmi, ktorí smerujú k rovnakému cieľu, t.j. do Božej prítomnosti. Vzťahy s týmto svetom môžu byť fajn a majú svoje miesto, ale nikdy sa nevyrovnajú vzťahom, ktoré môžeme zažívať, ak je medzi nami jednota v Duchu Svätom. Tieto vzťahy majú viac ako len dočasnú hodnotu a výdrž. Majú večný rozmer. Preto nás chcem povzbudiť, aby sme nezabúdali budovať našu vzájomnú jednotu, pretože to je Bohu milé. Obyčajný telefonát, prechádzka s niekým, alebo otázka: „Ako sa máš?“, môžu ovplyvniť naše smerovanie a budovať jednotu, o ktorú máme zápasiť. Zakončím pokračovaním textu z listu Efeznom 4:4-7: „Jedno je telo a jeden Duch, ako ste aj boli povolani k jednej nádeji svojho povolania. Jeden je Pán, jedna viera, jeden krst, jeden Boh a Otec všetkých, ktorý je nad všetkými, skrze všetkých a vo všetkých. Každému z nás však bola daná milosť podľa miery Kristovho daru.“

Všetci, ktorí veria v Krista, patria k jednému telu a sú vedení jednou hlavou, ktorou je Kristus. Každý veriaci dostal od Boha určité schopnosti, ktorými môže slúžiť na posilnenie celého tela. Možno vnímaš svoje zvláštne schopnosti ako príliš obyčajné a bezvýznamné, ale dostal si ich na to, aby si nimi slúžil Bohu. Prosme Boha, aby naše jedinečné dary používal na budovanie jednotného, silného a zdravého Kristovho tela.

Rubrika SPOLU, venuje pozornosť manželstvám, ktorých okrem rodinných radostí spája aj služba Bohu. Prostredníctvom krátkych rozhovorov sa Vám ich pokúsime aspoň sčasti priblížiť. Tentokrát Vám však priblížime nie len manželstvo, ale najmä jej ovocie a to rodinu, ktorej služba v zbere je zreteľná v temer každej oblasti.

Rodina Čurillovcov.

Dada a Pavol Čurillovci

1. Ako ste sa spoznali?

Sme z jedného zboru. Keďže je medzi nami 10 rokov rozdiel, tak sme vyrástli v trochu inej generácii. Neskôr nás však spojila práve služba deťom, kedy sme sa mali možnosť viackrát stretnúť ako vedúci na detských táboroch. Tam sme sa lepšie sa spoznali a zblížili sa.

2. Dá sa povedať, že všetky vaše deti sú už dospelé. Aký je to pocit?

Tak ako všetko v živote má to dve stránky, kedy ako rodičia máme radosť, že naše deti prosperujú a dospeli, ale prináša to aj opačnú stránku veci, kedy sme sa museli naučiť dať deťom voľnosť, naučiť sa, že sú to samostatné bytosti s vlastnými názormi, povahami a životnými cestami. Deti nám Pán Boh daroval 3 – Palka, Filipka a Mimku, ale vlastne už 4, keďže náš najstarší syn už má manželku Andrejku, ktorá k nám zapadla a stala sa neoddeliteľnou súčasťou našej rodiny.

3. Dada tvoja rodina mi pripomína tím, kde každý člen vie, čo má robiť, kde vyplniť v zbere dopyt po službe. Pomáhaš svojim deťom pri výbere služby, alebo ony pomáhajú tebe?

Ja sama som vyrastala v rodine, kde bolo samozrejmosťou, že zbor je rodinou, kde jeden druhému slúžime a podporujeme sa aj v iných službách. To, že aj dnes každý člen mojej rodiny vníma potrebu vyplniť v zbere dopyt po službe vnímam ako milosť, že môžeme chodiť v skutkoch, ktoré On - nebeský Otec - vopred pripravil. Ako už je spomenuté, sme tím. V tíme raz ťahá jeden a inokedy zase niekto iný. Ale čo sa týka výberu služby, do toho som deťom nikdy nehovorila. No pri službách, v ktorých sú, sa im snažím byť oporou, modlím sa za nich, poradím, ak o to požiadajú a zároveň viem, že od nich môžem čakať to isté.

4. Aké je to mať za syna teológa?

Dada: Keby nám to bol niekto povedal, keď mal Filipko 6 rokov, nikdy by sme tomu neuverili, ale Pán Boh je ten, ktorý vedie naše životy a myslím, že nám to skôr prináša pocit pokory a závislosti od Neho, lebo vyštudovanie školy je len začiatok dlhej cesty, ktorá je pred ním. Ja sama

RODINA AKO TÍM

som vyrástla v rodine kazateľa a viem, že dobehnúť dobrý beh viery je práve pri tejto službe náročnejšie ako pri iných a nás ako rodičov to privádza viac k modlitbám za nášho syna.

Pavol: Aj ja som vyrastal ako najmladšie dieťa vo veriacej rodine s piatimi deťmi a môj otec bol laický kazateľ, slúžiaci malej skupine veriacich v Gelnici. No naozaj som si nemyslel, že jedno z mojich detí bude študovať teológiu, ale veľmi ma to teší.

Filip a Dada Čurillovci

5: Filip ty vedieš mládež a Dada, ty si vedúca výchovného odboru detí do 12rokov. Ako ste sa dostali k tejto svojej službe? Určite ste vnímali Božie vedenie.

Dada: Mala som asi 26 rokov, keď som pri ceste zo zhromaždenia stretla mladých ľudí z nášho zboru vo veku 12-14 rokov v nie úplne triezvom stave a vtedy mi Pán Boh položil na srdce, že aj deti z našich zborov sú rovnako stratené ako akékoľvek iné deti v tomto svete. Potrebujú počuť jasnú zvesť evanjelia, lebo bez Krista sú odsúdené a žiadne navštevovanie nedeľných zhromaždení ich nezachráni. Po dlhých týždňoch modlenia sa, dal Pán Boh na

srdce práve mne, že ma On sám povoláva do služby deťom v cirkvi. On je ten, ktorý ma k službe aj zmocnil. Často prežívam, že Duch Svätý je ten, ktorý skrze mňa hovorí, nie je to z mojej hlavy. Uvedomujem si aj to, že veľakrát slúžime v tejto službe len keď sa nás to bytostne dotýka a máme v tomto veku deti, ale ja znovu a znovu aj dnes prežívam naliehavosť toho, že aj deti v cirkvi potrebujú Krista a to ma k službe ženie aj dnes, keď už moje vlastné deti nie sú v „besiedkovom“ veku. „Nie že by som to všetko bol už dosiahol a bol už dokonalý, ale bežím, aby som to získal, pretože si ma získal aj Kristus Ježiš“

(Fil 3:12).

Filip: Asi väčšina z nás si pamätá na obdobie, kedy náš zbor prechádzal rozdelením, myslím najmä na jeseň 2018. Ja osobne som vtedy žil v Bratislave a pracoval som na plný úväzok, ale veľmi vážne som vnímal a sledoval situáciu, ktorá sa diala v mojom materskom zbere v Košiciach. V určitom momente, kedy som sa musel rozhodnúť, či ostať pracovať v Bratislave na dobu neurčitú alebo odísť, prežíval som osobné volanie vrátiť sa do Košíc. Jeden z dôvodov bol aj ukončenie môjho štúdia, ktoré bolo náročné popri zamestnaní na plný úväzok, ale vedel som, že to nie je len o tom. V čase návratu som nevedel, čo viac za tím bude, ale postupom času sa začali veci odhaľovať. Pán Boh mi kládol

našu mládež čím ďalej, tým viac na srdce a ja som vedel, že nemôžem toto pozvanie do služby od Neho zahodiť a nevenovať mu pozornosť. Čas, strávený s mladými ľuďmi ma vždy veľmi napíňal, a preto aj rozhodnutie vstúpiť do tejto konkrétnej služby (vedenia mládeže) bolo pre mňa veľkou radosťou, ale s tým sa spájala aj veľká dávka zodpovednosti. Som rád, že v tomto mojom modlitebnom zápase o hľadanie Božej vôle konkrétne pre mňa, som nebol sám. Modlitebne za mnou stála aj naša rodina, ako fyzická, tak duchovná. Bolo úžasné vnímať tú jednotu, ktorú sme pri hľadaní odpovede mohli prežívať aj spolu s vedením zboru. Inak

povedané, bolo to nádherné spojenie volania do služby, ktoré prichádzalo z môjho vnútra (vocatio interna), ale aj z môjho okolia (vocatio externa). Keď sa spätne pozerám na tie dva roky, vnímam veľa požehnaní, ktoré Pán Boh urobil skrze mňa a tím vedenia mládeže a úprimne dodávam, že aj napriek mne. Napriek mojím osobným zlyhaniam a momentom, kedy som sa nezachoval tak, ako by som sa mal, bola Božia milosť väčšia a Jeho požehnanie prichádzalo a je citeľné aj dnes. Je úžasné, že môžeme stáť na strane Víťaza, ktorý aj v momentoch našich pádov nepadá, ale dáva novú milosť vstať a ísť ďalej.

Miriam Čurillová

6. Si z detí najmladšia, napriek tomu už niekoľko rokov slúžiš v besiedke a tiež spievaš.

Myslím, že to, že som najmladšia, nie je a ani nikdy nebolo žiadnou prekážkou, práve naopak. Ja som mohla vidieť v službe nielen rodičov, ale aj svojich bratov a práve to mi často otváralo dvere k službe, na ktorú som bola „malá“. Myslím si, že každý veriaci, ktorý to s Pánom Bohom myslí vážne, je povolaný do služby. Pre niekoho je jednoduché nájsť svoje miesto v službe, pre iných je to často náročné a núti ich to k vystupovaniu z ich ulity. Ja som nejakou prirodzene mala vždy vzťah k deťom a tým, že som od malička chodievala na tábory Detskej misie, tak keď som bola staršia práve to bolo primárne miesto, kde som v službe deťom najviac rástla. Na rôznych kurzoch, ako vedúca na táboroch, alebo len pri pozorovaní ľudí v tejto službe som mohla čerpať veľa praktických skúseností, a tak nejakou prirodzene som potom pomáhala aj na besiedkach v zbere. So spevom to však u mňa nikdy nebolo a ani stále nie je také jednoduché. Hoci spievam rada a všeobecne k hudbe mám blízko, byť na pódiu a mať pred sebou plnú sálu ľudí mi dodnes nie je úplne príjemné a prináša mi to častokrát viac stresu ako radosti, ale práve to sú momenty, kedy smiem prežívať, že Pán Boh je tou istotou v mojej neistote.

7. Ako si ty vnímala Božie vedenie? Všimla som si, že mi pripomínaš tvoju mamku v tej ochote priložiť ruky k dielu tam, kde je to potrebné. Je to tak?

Posledné roky svojho života som strávila mimo Košíc a chodievala som do zboru, kde som aj ja prišla ako cudzinec, ktorého nikto nepoznal. Asi práve tam som smela veľmi prežívať to, že na službu Pánu Bohu nemusí byť človek v cirkvi dlhé roky, ani ho nemusia všetci v danom spoločenstve poznať. Stačí mať otvorené oči a srdce pre potreby daného spoločenstva. Mne Pán Boh daroval dve zdravé ruky a to, že ich priložím k Jeho dielu nie je zbytočnou záťažou, ale práve príležitosťou v prvom rade slúžiť Jemu, čo mení môj charakter a zároveň aj mne otvára príležitosť spoznať lepšie ľudí, s ktorými slúžim, vybudovať hlboké vzťahy,

založené na láske ku Kristovi a tým aj lepšie zapadnúť v spoločenstve. Popravde, neviem či sa v ochote priložiť ruku k dielu podobám na mamku, lebo ja som často oproti mamke lenivá, ale viem, že k službe sme povolaní všetci a máme sa v nej podobať na Pána Ježiša. To čo mňa posledné roky často nakopne do služby, keď sa mi nechce alebo nevládzem, je veta, ktorú som raz počula pri jednej kázni a to: „Ak sa necítiš v spoločenstve potrebný a máš pocit, že ti spoločenstvo nedáva to, čo od neho čakáš, tak možno je to práve preto, že je čas, aby si teraz začal dávať ty, čakal čo skrze teba bude konať v spoločenstve Boh a nehľadal svoje potreby, ale tie Božie.“

Pavol Čurilla ml. s manželkou Andreou

8. Nedávno ste sa s manželkou presťahovali do Košíc po dvoch rokoch strávených v zahraničí. Kedy a ako ste sa spoznali?

Spoznali sme sa práve tu, v Košiciach, vďaka Mimke. S ňou som sa spoznala na letnom tábore, ktorý organizoval náš bratislavský zbor. Skamarátili sme sa a Mimka ma pozvala na návštevu k nim do Košíc, kde som sa zoznámila s Palinom. Ja som sa zahľadela hneď, jemu to trvalo trochu dlhšie. Cestu k sebe sme si našli až po tom, čo prišiel Palino študovať do Bratislavy.

9. Andrea ako sa cítiš v našom zbere? Podarilo sa ti aj napriek pandemickým obmedzeniam spoznať nejaké mladé rodiny?

V zbere sa cítim veľmi dobre. Je to veľký a živý zbor, v ktorom sa stále niečo deje a to sa mi páči. Žiaľ, kvôli pandemickej situácii naozaj nebolo pre mňa veľmi možné budovať nové vzťahy. Ale poznám už veľa ľudí a teším sa, kedy spoznám ďalších.

10. Obaja ste sa veľmi skoro zapojili do služby v zbore.

A+P: Práve služba je veľmi dobrým prostriedkom na budovanie vzťahov s bratmi a sestrami v spoločenstve. Preto bolo pre nás dôležité zapojiť sa do služby v zbore čo najskôr. Nebolo by to však zrejme také jednoduché, keby sme v zbore boli úplne noví a nikoho by sme nepoznali. Vhupnúť tak rýchlo do služby sa nám podarilo vďaka zázemiu (najmä rodinnému), ktoré sme v zbore už mali. Spoločne slúžime službou chvál a práve spoločná služba Pánu Bohu je pre nás veľkým požehnaním a určite je odporúčame každému páru.

A: Ja som tiež zapojená do služby v besiedke, no počas tohto školského roku som pomáhala najmä s online Klubmi dobrej zvesti. Pre nás všetkých zapojených to bola úplne nová skúsenosť a myslím, že aj veľká výzva. Veľmi obdivujem najmä Dadku, že si popri všetkých svojich povinnostiach ochotne zobrala celú túto službu na starosť a že každý jeden klub s láskou starostlivo pripravila. Je mi veľkým vzorom.

11. Dada všetky tvoje deti sú pevne zakorenené v cirkvi, slúžia Bohu. Ako vnímaš túto milosť ako mamka a svokra?

Je to nesmierna milosť, že napriek mojim zlyháním, prehrám a zlým povahovým črtám bol Pán Ježiš Kristus ten, ktorý si ich našiel a dal sa im poznať. Je to naozaj nezaslúžené a práve preto tak vzácne a aj toto je vec, pre ktorú musím „denne svoju dušu vyzývať, aby dobrorečila Hospodinovi“.

Dada a Pavol Čurillovci

12. Čo by ste poradili nám mladým rodičom, ktorí sa snažíme vychovať deti tak, aby aj v dospelosti ostali verné hodnotám, ktoré im vštepujeme?

Akákkoľvek dôsledná a premyslená výchova nás ľudí, plná tých najmorálnejších hodnôt prinesie množstvo prehier, zlyhaní a pádov a ani celý tento rozhovor by nám nestačil na vymenovanie vecí, ktoré by sme dnes urobili inak. Asi najviac si to uvedomujeme pri tom, keď sme si nedávali pozor ako rozprávame pred deťmi o druhých ľuďoch. Či už to ten rodič chce alebo nie, veľmi ľahko sa stane, že to dieťa pochyťí váš názor na tú danú osobu a zmení to postoj, ktorý by dieťa malo k tej osobe mať. Jedinú radu k výchove, ktorú máme je modlitba. Modlite sa za deti a s deťmi. Buďte závislí od Krista a aj keď zlyháte a padnete, práve to sú momenty, kedy deťom a tým najbližším v domácnosti môžete najviac poukázať na Kristovu milosť, odpustenie a Jeho vernosť, aj pri našom hriešnom „ja“. Možno to bude znieť ako trápna fráza, ale deti naozaj nepotrebujú veľa vecí, ale potrebujú čas, strávený s vami pri nohách Pána Ježiša a pri bežných aktivitách, kde pretavíte vieru v Neho do praktického života. Ja som veľmi vďačná za môjho manžela, ktorý netrúfal svoj voľný čas svojimi koníčkami, ale aktívne trávil čas s našimi deťmi, a aj takýmto spôsobom ich Pán Boh ochránil pred zlými partiami, časom stráveným pri hlúpostiach a zbytočnostiach.

1. Ako sa ti páčil tento školský rok?

Mia : Školský rok sa mi páčil, že som mohla byť doma, ale chýbali mi moji kamaráti.

Oliver: Bol celkom dobrý.

Nina: Na jednej strane bol lepší, pretože som nemusela tak skoro vstávať do školy a na druhej strane som nevidela kamarátov tak často, ako by som si želala.

Olívia: Bol hrozny, pretože sme museli veľa „makat“, keď sme boli doma.

Tadeáš: Bol v pohode.

2. Ak by si si mohol/mohla vybrať medzi chodením do školy so spolužiakmi a učením doma cez zoom, čomu by si dal/dala prednosť?

Mia: Chodiť do školy je určite lepšie ako hodiny na ZOOM.

Oliver: Zoom

Nina: Podľa mňa je lepšie chodiť do školy.

Olívia: Obidve majú svoje výhody a nevýhody, ale viac sa mi páčilo byť doma.

Tadeáš: Dal by som prednosť učeniu z domu.

3. Pozeral/pozerala si detský klub pravidelne? Ktorá téma alebo príbeh ťa najviac oslovil?

Mia: Pozerala som detský klub každý týždeň, páčili sa mi všetky témy a najviac sa mi páčil kvíz.

Oliver: Áno - celý rad postavičiek, kráľov, čo nám ukazovali

Nina: Áno pozerala som pravidelne. Veľmi sa mi to páčilo, najmä scénky, Zuzkin ateliér a kahoot. Mohla som vidieť kto každý je prihlásený a najviac sa mi páčilo dávať si tajné mená.

Olívia: Pozerala som ho pravidelne a najviac sa mi páčilo pozvanie na večeru, ktoré mala teta Inga.

Tadeáš: Nepozeral som pravidelne, ale páčilo sa mi to s využívaním času, že ak dám Pána Boha na 1. Miesto, ostatné budem stíhať.

4. Čo bolo podľa teba na príprave detského klubu najťažšie?

Mia: podľa mňa najťažšie na príprave klubu bolo to, že sa museli rýchlo prezliekať a hrať divadlo.

Oliver: všetky kamery, zvuk, sekalo to niekedy...

Nina: Podľa mňa boli najťažšie scénky.

Olívia: Najťažšie bolo podľa mňa pripraviť príbeh a tému. A kahoot (to hovorí mamka)

Tadeáš: Nevieam, možno rozdávanie Kinder vajčiek, hlavne, keď deti boli ďaleko.

5. Ako sa ti páčil Zuzkin ateliér? Aj si si niečo vyrobil/vyrobila?

Mia: Páčil sa mi Zuzkin ateliér, ale nepamätám si, ktoré veci som robila.

Oliver: Áno ušil som si Among Us postavičku.

Nina: Veľmi sa mi páčil a často som si zabudla niečo vyrobiť, aj keď som si povedala, že to vyrobím.

Olívia: Áno veľmi sa mi páčil a vyrobila som si všetko, čo sa dalo. Dúfam, že bude pokračovať aj nabudúce, keď budeme zatvorení doma.

Tadeáš: Áno páčil sa mi. Nič som nevyrábal, ale moji súrodenci áno.

6. Chcel/chcela by si niečo odkázať ľuďom, ktorí toto vysielanie pripravovali?

Mia: Áno, chcela by som im odkázať, že ďakujem za klub a divadlo bolo super.

Oliver: Nie.

Nina: Ďakujem im za ich snahu pripraviť to pre nás.

Olívia: Ďakujem im za to, že sú ochotní robiť pre nás vysielanie.

Tadeáš: Ďakujeme.

DVA ROKY PRÁZDNIN?

Posledné dva školské roky mali naše deti možnosť zažiť niečo nové.

Niečo, čo sme nezažili my, ani naši starí otcovia.

Bolo to doslova dobrodružstvo so všetkými jeho prvkami.

Toto dobrodružstvo prinieslo deťom dlhodobú možnosť nejst' do školy,

ale zúčastňovať sa na vyučovaní z pohodlia svojej detskej izby.

Z detstva si pamätám, ako väčšina mojich nereálnych túžob mala

svoje čaro do tej chvíle, kým neboli uvedené do života.

Musím povedať, že nie len moje deti, ale aj ja sama som mala vo svojom srdci

zidealizovanú predstavu z detstva o tom, aké by to bolo príjemné,

keby sme nemuseli chodiť do školy každý deň.

Ale ako keď dvihneme kameň pod ktorým sa

nachádza všeličo, len nie „trblietky“,

tak táto naša predstava o úniku od reality v prítomnosti

našich dokonalých detí, v kruhu našej dokonalej rodiny bez vonkajších interakcií,

bola na míle vzdialená realite.

Predsa len toto obdobie bolo zaujímavé a poučné,

našli sme sa v iných polohách a trochu inak sme sa spoznali.

Ja osobne som získala voči učiteľom väčšiu úctu,

deti sa začali tešiť do školy a tzv. „dva roky prázdnin“ už nie je tajným želaním,

ale niečo čo ako rodič netúžim zažiť.

...teda okrem tých krásnych, dvojmesačných...

EVKA BARGEROVÁ

REFLEXIA K POSLEDNÉMU ROKU

GABRIELA REPASKÁ

„Chcem len normálny život!“ bol môj pomerne častý vnútorný „koronový“ výkrik. Unavovalo ma večné vysvetľovanie deťom, prečo sa nemôžu stretnúť s kamarátmi a ísť do školy. Taktiež sa mi nechcelo nastavovať deťom zoom, pomáhať s domácimi, keď mi kypel obed, či revala najmladšia dvojročná v období vzdoru. Mnohokrát sa mi chcelo plakať. Mnohokrát som musela bojovať so strachom a vyčerpanosťou.

Túžba po normále vo mne časom zpokornela. Mám dojem, že Pán Boh moju túžbu žiť, nielen prežívať požehnal a dovolil nám zažiť mnoho pekného. Dal nám každý deň čo potrebujeme, či je to jedlo na stôl, prírodu, ktorú máme na skok od domu, oddych a zmenené srdce. Myslím, že v konečnom dôsledku obdobie korony poslúžilo našej rodine na dobré. Uvediem niekoľko praktických vecí, ktoré nám pomohli „prežiť“ tento rok pri pomerne dobrom psychickom a fyzickom zdraví:

Online vysielania BJB, chvály a kázeň. Plné právd, dojímavé, povzbudivé. Skutočne to pomohlo držať si perspektívu večnosti. Ďakujem!

Psychohygienu. Kto už chce vidieť mamu štyroch malých detí, ktorá sa chmúri, havká, zúri, alebo sa topí v úzkosti? Ani ja sa tak nechcem vidieť. No stalo sa a neraz.

Mne pomohol únik do prírody, pohyb, modlitba, počúvanie chvál, práca na záhrade.

Niekedy o šiestej ráno, niekedy o pol desiatej večer. Podľa potreby a situácie

- Postoj odovzdanosti Bohu. On má spočítané naše dni.
- Lepšie plánovanie. Plán dňa, plán nákupov, plán jedál, plán aktivít.
- Osobné stretnutia s rodinou a priateľmi, kedy sa dalo.
- Odvaha vydať sa s deťmi na cyklistiku do lesa, na huby, po lúkach, opekať. Brodiť sa v mláke, keď stojí v ceste. Kúpať sa v malom bazéne na dvore s pocitom, že je to najkrajší možný relax.
- V rámci mojej služby v digitálnych stratégiách som písala projekt so zamysleniami, čo mi tiež pomohlo zamýšľať sa nad Božím slovom a nestrácať perspektívu.
- Radosť z maličkostí, ako je príprava zdravého jedla, či nezdravých kysnutých škorícovníkov.
- Postoj a túžba žiť na Božiu slávu.

Na kuchynskej linke mám položený nefunkčný malý budík. Je tam však cielene. Pripomína mi verš z listu Efezanom 5, 16: „Naplno využívajte čas, lebo dni sú zlé.“

Áno sú. Ten čas môžeme využiť naplno. Nesurfujme, nenechajme sa strhnúť strachom, hoaxami, a majme otvorené oči. Pán Boh si nás môže použiť tam, kde sme.

Aj cez koronu.

Raz som sa ocitol na zastávke autobusu pri žene, ktorá mala množstvo tašiek. Šla do záhradky blízko môjho domu. Nepoznali sme sa, ale ponúkol som jej pomoc. Zdráhala sa, ale nedbajúc na to, vzal som 4 tašky a šli sme spolu. Cestou mi povedala, že predáva na trhovisku. Cieľom jej cesty bola záhradka jej syna a v taškách mala nepredané zvyšky z trhu, zväčša odpad. Syn sa na ňu hneval, že sú to preňho neužitočné veci. Bola to milá pani, ktorá chcela s každým dobre vychádzať. Neskôr sme sa o nej dozvedeli viac, keď sa rozhodla nehnevať syna a tašky nosila pred náš vchod. Ani u nás nepochodila a manželka jej to zakázala. Všetko odniesla preč a viac už nenosí. Neskôr prišla nevesta sa za ňu ospravedlniť. Netajila sa, že majú zlé vzťahy, pretože sa chová ako slabomyseľná. Ja som na to reagoval. Ak je taká, ona za svoje slabôstky nemôže. Potrebuje vašu pomoc i porozumenie. Vy máte radi záhradku aj ona sa jej teší. Zachovajte k nej prívetivosť i napriek tomu, že je samopašná. Neditve sa mi, lebo ja jej vrtochy znášam 20 rokov. Pochopil som, že slabôstka neveriacich je budovanie dobrých vzťahov. V tom máme veriaci výhodu pred nimi, že nám záleží, aby sme si boli naproti sebe dobrotiví, lútostiví odpúšťajúci si, ako aj Boh v Kristovi odpustil nám.

NEŽIJEME SAMI SEBE

M. BARGER

Nedorozumenie medzi ľuďmi vzniká z rôznych príčin. Takých prípadov, keď sú rodiny so znevýhodnenými ľuďmi zo zdravotného hľadiska máme medzi veriacimi i neveriacimi. Sú odkázaní na pomoc. Zlé je, keď tí, ktorí môžu pomôcť sú samofúbi. Záleží im iba na tom, aby sa mali oni dobre. Pán Ježiš bezohľadnosť označil za najväčšiu prekážku pre vstup do Božieho kráľovstva. Svojim poslucháčom radí „Tomu kto ťa prosí, daj a neodvracaj sa, keď potrebuje pomoc.“ Mat. 7/12.

Všetko, čo by ste chceli, aby vám ľudia činili, to aj vy im robte. Základná vlastnosť Pána Ježiša bola lútosť. Z lútosťi nad ľudskou nemohúcnosťou uzdravoval, sýtil aj z mŕtvych kriesil. Práve preto, že videl potrebu pomoci každému, bezbranným deťom i tým, ktorí hľadajú cestu spasenia. Bolo mu ich ľúto. Keď prišiel k menu zákonník s otázkou, čo má robiť, aby dedične obdržal večný život, odpovedal: „čo je napísané v zákone?“. Zákonník to dobre vedel, že najväčšie prikázanie je „milovať Pána Boha z celého srdca a svojho bližneho ako samého seba“. Vedel aj to, že samaritán preukázal milosrdenstvo, keď na ceste do Jericha našiel človeka zbitého, raneného a nahého ležať na zemi. Keďže ho nenechal ležať na zemi bez pomoci, hoci sa nepoznali, stal sa mu blíznym. Blížny činí milosrdenstvo, ako presvedčivý prejav Božej lásky. Skutky svedčia o charaktere ľudí. Skutky Pána Ježiša svedčili, že je polos nebeského Otca, aby verili v neho, lebo kto vidí jeho, vidí Otca. Ja a otec sme jedno. Dal som Vám príklad umytím nôh, aby ste, ako som ja vám učinil, aj vy tak činili. Pán Ježiš posvätil sám seba za uverivších v neho, aby aj oni boli sposvätení v pravde. Veriaci máme úlohu vytvárať jednotu v spoločenstve navzájom aj s Pánom Ježišom, aby naše modlitby nemali prekážku.

Dobrý deň, volám sa Sofia Čampová a vďaka Božej milosti som sa narodila do rodiny milujúcej Boha. Od malička som chodila na rôzne kresťanské tábory a o Bohu som nikdy nepochybovala. Vedela som že existuje, to áno a vždy som túžila odovzdať mu svoj život. Na táboroch som často počula výzvu na prijatie Pána Ježiša do svojho srdca, ale ja som sa vždy sama seba pýtala, ako ho môžem prijať ak som to už urobila. Veľký zlom v mojom živote nastal v roku 2018, kedy sme sa na Evanjelickom dorastovom tábore začali rozprávať o vychvátení, vojnách a téme čo všetko zvládne človek pre Krista. Kedykoľvek som na nejakú takúto tému natrafila, prišlo mi zle. Téma vychvátenia ma desila a z vojny a koncentračných táborov som mala doslova fóbiu. Po dorastovom tábore som sa vybrala na Young Continental camp, kde som dlho rozmýšľala o týchto témach a v srdci som mala veľký nepokoj. Tento nepokoj pretrvával a keď som sa o pár mesiacov na to dostala do nemocnice, zasa to bolo to jediné, na čo som mohla myslieť. Rozhodla som sa svoj život odovzdať Bohu. Ale ako znova, keď som to už urobila? Keď prišla v roku 2020 corona na Slovensko, úplne to mnou otriaslo, pretože moje základy neboli pevne postavené na Bohu. Môj hnev a vzťah s bratom sa natoľko zhoršili, že som sa začala nenávidieť ako človeka. Ako kresťanka som sa začala porovnávať s kresťanmi okolo mňa a častokrát som sa pýtala Boha, prečo nedal mojím rodičom inú dcéru, prečo im nedal niekoho lepšieho, kto by im bol väčšou pomocou, veď by to bolo omnoho ľahšie. Do toho prišlo porovnávanie so svetom a to mi zničilo môj pohľad na moje telo a aj moje mentálne zdravie. Po jedle som zvracala, lebo som sa na seba hnevala, že som jedla a po nociach som plakala. Vďaka Bohu som si nikdy nechcela vziať život, ale dostala som sa do bodu, kedy som začala písať listy na rozlúčku. Taktiež ďakujem Bohu, že toto obdobie trvalo iba chvíľu a že som vedľa seba mala kamarátov, ktorý ma aj v tejto situácii podržali. Boha som necítila, aj keď som sa všetkých naokolo pýtala, ako to mám urobiť a v mojom srdci bol hlad po Bohu, ktorý nebol naplnený. Stále som si opakovala veršík, „kto hľadá, ten nájde“, no v mojom živote som nevidela žiadnu zmenu. V takejto chvíli môžete robiť iba dve veci vo vzťahu s Bohom. Buď vás takáto situácia od Boha odtiahne a vy s ním už nechcete mať žiadny vzťah, alebo začnete hľadať Boha celým srdcom. Keďže som si plne uvedomovala, že takto sa už žiť nedá, tak som sa rozhodla pre druhú možnosť. Začala som si pravidelne čítať bibliu do ktorej som sa musela veľmi nútiť, no potom pre mňa začala byť zaujímavejšia. Niekedy v tej dobe sa začali prejavovať komplikácie so zdravím, takže ma 3 mája 2021 znova prijali do nemocnice. V tom čase sa mi ozval bratranec, ktorý sa za mňa spolu s manželkou modlil a odpovedal mi na moje otázky o Duchu Svätom. V ten deň sa niečo vo mne zmenilo. Rozhodla som sa hľadať Boha celým srdcom a odhodiť môjho starého človeka preč. Vďaka Pánu Bohu za to. Po nemocnici som začala aktívne hľadať Boha. Moju závislosť na internete vystriedala túžba poznať Boha viac a celé dni som trávila v Božej prítomnosti, modlila som sa, chválila som Ho, počúvala rôzne kázne a svedectvá a čítala si bibliu. Boh naozaj zmenil môj život a som naozaj rada, že ma v čase trápenia vytrhol von, a že všetky tie púšte cez ktoré som si prešla On kráča so mnou a nakoniec ma z nich aj vyviedol.

SVEDECTVO

PREČO NA ZEMI PAN BOH DOVOLÍ ZLO?

MARGARÉTA RAISOVÁ

...túto otázku si v čase lockdownu položila a odpovede hľadala naša sestra Margaréta

1/ možno aj preto, aby zabránil horším veciam

2/ aby skúšal, aký silný je človek vo svojej viere – keď človek prežije niečoho zlého, prebudí to v ňom súcitiť, odvážnosť, statočnosť, čiže ovládajú ho aj pozitívne pocity. Pán Boh vo svojej nekonečnej múdrosti vedel, že v našom charaktere, existujú časti, ktoré sú potrebné zdokonaľiť a to získame jedine skrze trápenia /1.Ep. Sv. Petra 5:10 Ale Boh každej milosti, ktorý nás povolal do svojej večnej slávy v Kristu Ježišovi, keď málo potrpite, on sám vás dokoná, upevní, zmocní, položí na pevný základ. /

3/ keby človek nasledoval Božiu vôľu, dodržal jeho príkazy, neboli by toľko nešťastia a vojny

4/ ani polícia nie je zodpovedná za dopravnú nehodu, ktorú zapríčinil vodič nedodržaním dopravných predpisov a následkom toho ublíži na zdraví, či spôsobí smrť nevinného človeka. Ani plynáreň nie je zodpovedná za výbuch plynu, keď človek nedodrží bezpečnostné predpisy. Mnoho odvetvia majú svoje ustanovenia, ktoré keby sa nedodržali prinášali by katastrofu. Takisto ani pán Boh nie je zodpovedný, keď človek nedodrží jeho prikázania a privolá si nešťastie.

5/ veľa ľudí holduje nebezpečným športovým aktivitám a pritom neraz riskujú svoje životy.

6/ pán Boh požehnal človeka slobodnou vôľou a keby vstúpil do jeho rozhodnutia tú slobodnú vôľu, by obmedzoval, a boli by sme ako roboti. A kto by chcel mať doma svoju polovičku ako hovoriaceho robota? Neboli by síce hádky, ale nebola by ani láska. Keby pán Boh dnes by chcel zničiť zlo, zajtra koľko ľudí by ostalo na zemi? Lebo On by zničil zlo celkom ako aj klamstvo, zlodejstvo, smilníctvo, ubližovanie, ohováranie, nadávanie atď. Takže každý si môže slobodne vybrať, či bude nasledovať p. Ježiša Krista a prijať všetko čo mu bude ponúknuté, alebo ostane naďalej v duchovnej temnote v moci zla.

Slobodná vôľa človeka je silne spojená s morálkou. Keď spolieham na morálku, slobodne viem všetko urobiť, ale mám morálny cit, takže zlé veci neurobím. Ľudia majú slobodu aj na to, aby robili nemorálne veci, ale tým zas dokazujú, že nemajú morálny cit.

6/ aj preto dovoľí zlo, lebo ľudia si sami zvolili – keď súdili Ježiša Krista a Barabáša, ktorý bol odsúdený za vzburu a vraždu, ľudia chceli aby oslobodili Barabáša a s ním prijali boj a násilie a nie pravdu a pokoj čo bolo ponúknuté v osobe Ježiša Krista.

7/ Pán Boh sám sa stretol zo zlom, keď za nás obetoval svojho jediného Syna

Ježiša Krista. Všemohúci nežiada od nás aby sme ho pochopili... /Izaiáš 55:8 Lebo moje myšlienky nie sú vašimi myšlienkami ani moje cesty nie sú Vašimi cestami...55:9 Lebo o koľko vyššie sú nebesia než zem, o toľko sú vyššie moje cesty než vaše cesty a moje myšlienky než vaše myšlienky/...ale aby sme Mu verili tak, ako choré dieťa verí rodičovi, ktorý mu dá horký liek a uistuje, že od toho bude zdravé. Pán Ježiš vypil za nás ten horký liek v podobe ukrižovania a povedal... Ján11:25 „Ja som vzkriesenie i život: ten, kto verí vo mňa, aj keby zomrel, žiť bude.

8/ aby sme utešovali iných. 2Kor. 1:3-4 Nech je požehnaný Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, Otec milosrdenstva a Boh všetkej útechy, ktorý nás potešuje v každom našom súžení, aby sme aj my mohli potešovať tých, čo sú v akomkoľvek súžení a to útechou, ktorou aj nás Boh potešil.

9/ mnohí nájdu cestu k Bohu skrze trápenia a nešťastia. Hovorí sa, že na padajúcom lietadle nie je ateista.

To, že Boh dovolí zlo neznamená, že je aj pôvodcom zla. Boh je láska a nemá potešenie v tom, keď vidí na zemi toľko nešťastia. On čo stvoril je dokonalý a dobrý. Žiaľ Adam a Eva so svojim zrehšením prelomili dokonalosť sveta a spolu s nimi sa aj my sme stali hriešnymi. Za krivdu a trápenia Boh nenesie vinu a predsa Jeho obviňujú. Ale kto si ty človek, ktorý chceš posadiť Stvoriteľa neba i zeme na lavicu obžalovaných a seba postavíš do úlohy sudcu? Jób 34:10 ...Podlosť je ďaleko od Boha. Jób 34:12 Boh iste nekoná bezbožne... Jak. 5: 11 Pán je milostivý, a ľútostivý. Ten kto za všetko je zodpovedný a stal sa vládcom sveta je diabol. 2.Kor.11:14-15... aj sám satan sa tvári ako anjel svetla, a jeho služobníci sa tvária ako služobníci spravodlivosti. Avšak diabol vie, že jeho odmenou je trápna prehra. Tento neviditeľné duchovné stvorenie a jeho démonické sily robia človekovi život biednym. Choroby, bolesti, chudoby, tragédie ako aj smrť sú následkom toho, že človek sa vzbúril a stal sa hriešnym. 1Pet. 5:8-9 Bud'te triezvi , bdejte Váš protivník, diabol,, obchádza ako revúci lev a hľadá, koho by zožral. Vzoprite sa mu pevní vo viere... Pán Boh skrze svojich prorokov vyzval ľudí, aby sa vrátili k nemu. Pán Ježiš Boží Syn Ján 10:18 dával svoj život sám od seba a sa stal našim vykupiteľom. Ježiš nielen na púšti sa vedel vzoprieť diablove, ale keď ten Ho trápil na kríži, keď z Jeho tela z mnohých rán tiekla Jeho drahocenná krv dokázal, že je verný a milujúci Syn Otcovi a má obrovskú a nenapodobiteľnú lásku k ľuďom. A Žid. 2:9 pretože pretrpel smrť, bol ovenčený slávou a cťou, lebo z Božej milosti okúsil smrť za každého.

Ten, kto prijal Ježiša Krista do svojho života, pevne stojí vo svojej viere a je naplnený Božím Duchom, potom tak ako Ježiš na púšti vie vzoprieť satanovi. 1Pet. 4:1-2 Keď teda Kristus prešiel utrpením v tele, aj vy sa vyzbrojte takým istým zmýšľaním. Kto prešiel utrpením v tele, skoncoval s hriechom, aby čas, ktorý má ešte prežiť v tele, nežil už podľa ľudských žiadosti, ale podľa Božej vôle.

Pozn. red.:
Ak máte námet na tému,
alebo hotový príspevok
do nášho občasníka,
kontaktujte Evku B. na
evicka@gmail.com

Viac sa o nás môžete dozvedieť na
www.kosice.baptist.sk
Sledujte nás aj na našom youtube a facebooku
„Kosice Baptist“
Na bohoslužbách Vás privítame
každú nedeľu o 9:30
na Slovenskej jednoty 16 v Košiciach.